

РЕШЕНИЕ

№ 215

гр. Айтос, 07.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – АЙТОС, III СЪСТАВ, в публично заседание на
втори септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ИВАЙЛО КР. КЪНЕВ**

при участието на секретаря Силвия Г. Лакова
в присъствието на прокурора Ил. Анг. П.
като разгледа докладваното от **ИВАЙЛО КР. КЪНЕВ** Гражданско дело №
20212110100894 по описа за 2021 година

Предявен е иск по чл. 26, ал. 1 ЗОДОВ вр. чл. 6, § 1 КЗПЧОС.

Производството е образувано по ИМ на Х.И.Х., ЕГН *****, чрез адв. С.К.,
съд.адрес: гр. Б., ул. „***“ *** - партер, офис 2, **против** ответника Прокуратурата на
Република България. Твърди, че имал длъжник (Т.И.), който му дължал главница от
10000лв., законна лихва и разноски по влязло в сила решение, както и че срещу длъжника
образувал изп.дело за сумите. Доколкото същият не изпълнявал задълженията си по
изп.дело, сезирал АРП за извършено от Т.И. престъпление по чл.293а НК, искайки
разследването на лицето за посоченото деяние. Установило се, че длъжника притежавал
имущество, считайки, че този факт съставлявал основание за предприемане на
нак.преследване срещу Т.И. за неизпълнение на задълженията му по влязъл в сила съдебен
акт. По подаден от него сигнал било образувано ДП 870/15г. от АРП, по което били
извършени множество действия по разследване, като прокуратурата на два пъти
прекратявала производството поради липса на имущество у Т.И., като същото й било
връщано от БОП. На 21.12.20г. ДП било прекратено поради изтекла давност за разследване
на престъплението по чл.293а НК. Твърди, че след неуспешно проведена процедура по чл.
60а ЗСВ (по установяване нарушение правото на разглеждане и решаване на делото в
разумен срок) получил отказ, а заявлението му било оставено без разглеждане. Поддържа, че
е пострадал от това, че в продължение на години прокуратурата имитирала дейност и не
било предприето нищо спрямо длъжника му, макар същият да притежавал имущество, но от
прокуратурата не намирили основание дори да привлекат като обвиняем Т.И., респ. да
реализират неговата отговорност. Поддържа, че търпял неимуществени вреди
(разочарование, срам, обида, тревоги, стрес и притеснения) поради бездействието на АРП да

повдигне обвинение при несъмнено установените имуществени възможности на длъжника. Счита, че вина за това състояние имали служителите на ответника, които не само не направили нужното за своевременното и в разумен срок приключване на образуваното ДП, но дори не повдигнали обвинение на длъжника по чл. 293а НК, несъобразявайки събраните доказателства по ДП. В о.с.з от 14.1.22г. ищецът е уточнил, че претендира обезвреда от ответника поради нереализиране на наказателна отговорност по отношение на длъжника му –Т.И., считайки, че били налице предпоставките за реализирането ѝ. Моли ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от 5 001 лв. - обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва от предявяване на ИМ до окончателно плащане. Претендира разноски.

В срока по чл.131 и сл. ГПК ответникът е подал ОИМ. Счита иска за допустим, но за неоснователен, като чрез своя представител в о.с.з развива подробни съображения в тази връзка. Намира иска за недоказан, доколкото не се установявали елементите от ФС, пораждащ претенцията – липсвали незаконосъобразно действие от прокуратурата /твърдяното бездействие на органа/, причинна връзка, не били доказани претърпените неимуществени вреди. Евентуално намира исковата претенция за завишена по размер. Моли искът да бъде отхвърлен.

Съдът намира за установено от фактическа страна следното:

От приложените материали от ДП № 870/2015г. по описа на РП-Айтос е видно, че същото е образувано срещу неизвестен извършител за престъпление по чл. 293а НК. По ДП ищецът няма качеството нито на обвиняем, нито на пострадад или ошетен лице от посоченото престъпление. Обстоятелството, че ищецът няма качеството на пострадад лице по ДП се установява и от представения констативен протокол от 31.5.21г. по чл. 60а и сл. ЗСВ на ИВСС.

В хода на ДП са били извършени множество действия по разследването, като същото на 21.12.20г. е било прекратено с постановление на АРП поради изтекла абсолютна давност на осн. чл.24, ал.1, т.3 НПК. Установява се, че множество от актовете на РП по посоченото ДП са били обжалвани и протестирани пред съд и пред горестоящите прокуратури /вкл. по подадени жалби и сигнали на ищеца/, свързано с изтичане на процесуално време за разглеждане.

При тази фактическа обстановка съдът намери от правна страна следното:

Въпросът дали лицето, предявило иск срещу държавата за вреди от нарушено право за разглеждане и решаване на делото в разумен срок по см. на чл. 6, § 1 КЗПЧОС, е включено в персоналният обхват на чл. 26 ЗОДОВ, е от значение за основателността, а не за допустимостта на предявения иск. Нормата на чл. 26 ЗОДОВ регламентира специален фактически състав спрямо общия деликтен състав по чл. 45 ЗЗД, според която противоправното деяние следва да се изрази в забавяне на разглеждането и приключването на делото /в досъдебната и/или съдебната му фаза/ в рамките на един нормален и разумен времеви срок. За да възникне притезателното право на увредения за обезвреда в следствие нарушение на правото за разглеждане и решаване на ДП в разумен срок, трябва да са налице

следните предпоставки: 1) чрез своето бездействие органите на прокуратурата да са забавили хода на ДП; 2) от разследваното престъпно деяние да са причинени имуществени или неимуществени вреди на увредения; 3) причинените вреди да са необходима, естествена, закономерна последица от продължилото в неразумен срок ДП, т.е. да е налице причинно-следствена връзка между бездействието на органа и причинения вредоносен резултат. Отговорността на прокуратурата не е предпоставена от виновното поведение на съответното длъжностно лице – арг. чл. 4, ал. 1 ЗОДОВ. Липсата на елемент от посочения ФС прави безпредметно обсъждане наличието на останалите кумулативни предпоставки за реализиране на отговорността.

Съдът намира предявения иск за неоснователен поради следното.

Лицето, което твърди, че е претърпяло вреди от нарушение на правото му на разглеждане и решаване на делото в разумен срок по чл. 6, § 1 КЗПЧОС, но не е обвиняем, пострадал или ошетен от престъплението, а лицето, от което по наказателното дело е иззет предмет като веществено доказателствено средство, е надлежен ищец по иска по чл. 26 ЗОДОВ /така Р. №210/15.06.2015г. на ВКС по гр.д. 3053/2014г., III ГО/. Нормата на чл.26, ал.1 ЗОДОВ дава възможност да претендира вреди лице, което има едно от посочените качества в производството по делото, за което твърди, че не е разгледано в разумен срок. В случая несъмнено се установи, че ищеца няма нито едно от изброените по-горе качества /вкл. и на пострадал, видно от постановените актове на съдилищата, приложени в кориците на ДП/, поради което няма право на обезвреда по чл.26 ЗОДОВ. В тази връзка съставът изцяло споделя и изводите на ИВСС, обективирани в приложения констативен протокол от 31.05.2021г.

Освен това съдът намира, че в случая не се установява несъмнено наличието на незаконосъобразно действие на прокуратурата. Функцията по обвинението в ДП се осъществява от прокурора, който е овластен да привлече към нак.отговорност определено лице при условията на НПК. В случая по ДП са били извършени множество действия по разследването, вкл. привличане на обвиняем, като няколко от прекратителните актове на РП по същото са били обжалвани и възразявани пред съд и пред горестоящите на РП прокуратури, като разглеждането на подадени жалби, сигнали и възражения неминуемо е свързано с изтичането на определен времеви период. В настоящото производство съдът не намира основание да коментира постановени и влезли в сила актове, приложени в ДП. Дори да се приеме, че е налице известно забавяне, то не се установява, че забавянето се дължи единствено на действия/бездействия на органите на ответника. Също така не е ясно точно кое действие в хода на ДП не е извършено в разумен срок от органите на ответника.

Дори да се приеме, че ищецът има материално право на обезвреда, респ. наличието на незаконосъобразно действие на органите на ответника, то не е налице причинна връзка между поведението на органите на прокуратурата /която не е орган на принудително изпълнение/ и твърдените вреди - същите следва да са необходима, естествена и закономерна последица от това поведение, каквито не са. Евентуалното реализиране на наказателна отговорност спрямо длъжника на ищеца не би удовлетворило паричното му

вземане, за чието удовлетворяване при липса на доброволно изпълнение, ищецът е следвало да поиска чрез реализиране на изпълнителните способности по ГПК да получи следващото му се, още повече при твърдението за наличие на имущество в патримониума на длъжника за периода, в който нак.производство е било висящо.

Само за пълнота следва да се посочи и че ищецът не установи неимуществените вреди - твърдените болки и страдания /разочарование, срам, обида, тревоги, стрес и притеснения/, за които страната не ангажира какви да е доказателства по делото въпреки дадените указания от съда по чл. 146, ал.2 ГПК.

Мотивиран от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен иска по чл. 26, ал. 1 ЗОДОВ вр. чл. 6, § 1 КЗПЧОС, предявен от Х.И.Х., ЕГН *****, чрез адв. С.К., съд.адрес: гр. Б., ул. „***“ *** - партер, офис 2, против ответника Прокуратурата на Република България, за сумата от 5001 лв. - обезщетение за неимуществени вреди от нарушаване на правото на разглеждане и решаване в разумен срок на ДП № 870/2015г. по описа на РП-Айтос.

Решението подлежи на обжалване пред ОС Б. в 2-седм. срок от връчването му.

Съдия при Районен съд – Айтос: _____